

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Εικοστόν και πρώτον αριθμούντες χρόνον
τήν κλεινὴν οἰκοῦμεν γῆν τῶν Παρθενόνων.

Χίλια καὶ ἑνηκόσια καὶ ἑξή
καὶ ὄλα χάγια Μπαρμπαλέξη.

Τῶν ὄρων μας μεταβολὴ, ἐνδιαφέρουσα πολὺ.

Ἰράμματα καὶ συνδρομαὶ—ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.

Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο—ὁ κτὼ φράγκα εἶναι μόνον.

Γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη—δὲ κα φράγκα καὶ ἴσ' τὸ χέρι.

Ἰουνίου δεκάτῃ καὶ ἑβδόμῃ
καὶ ψηφίζονται δράσεως νόμοι.

Ποῦντος ἑνηκόσια καὶ σαρανταῖξη,
μὲ τὸν Λαχοβάρη συμφορὰ θὰ τρέξη.

Τοῦ Ρωμηοῦ μας τὸ Γραφεῖον μ' ἓνα χεῖμαρρον φῶδων
ἴσῃς Πηγῆς τῆς Ζωοδόχου μετεφέρθη τὴν ὁδὸν,
ποῦναι δράσεως μεγάλῃς πολυτάραχος σταθμὸς,
στὴν οἰκίαν Ἐμπειρικοῦ, δεκατέσσαρ' ἀριθμὸς.

**Ἐκστρατεία Λαχοβάρη,
ποῦ μὲ στόλους ἀκριβάρει.**

(Ὁ Φασουλῆς καὶ ὁ Περικλῆς, ἀχώριστη παρέα,
ρεμβάζουν καὶ ὀνειρεύονται κάτω' στὸν Φαλήρεα.)

Π.—Δοιπὸν κατέβης, Φασουλῆ ;...

Φ.— Κατέβηκα καὶ πάλι...

καύσων δεινὸς ἐνέσκηψε σὲ καθενὸς κεφάλι.

Π.—Γιὰ κύτταξε τὸ Φάληρο...

Γιὰ δὲς καὶ τὴν Πλατεῖα,
ποῦ πᾶνε καὶ ἔρχονται πολλοὶ χωρὶς καμμιὰν αἰτία.

Π.—Δοιπὸν κατέβης, Φασουλῆ ;...

Φ.— Τί δ' ἄβολου νὰ κάνω ;

ἀπῆκα τὸν Πρωθυπουργὸ καὶ τὸν ρεπουμπλικάνο,

καὶ ἦλθα καὶ ἐφέτος, δυστυχῇ,

φανερικῶς σ' τὴν ἐξοχή,

εὐδαίμων παρὰ θιν' ἄλδος ν' ἀπλώσω τὴν ἀριδα μου,

καὶ μοναχὸς νὰ σκέπτομαι πολλὰ γιὰ τὴν πατρίδα μου.

Δὸς μου κιθάραν, Περικλῆ, δὸς μου καὶ ἀδλὸν βουκόλου...

Π.—Γιὰ κύτταξε τὸ Φάληρο... δὲν ἄλλαξε καθόλου.

Βουνὰ τριγύρω καὶ γγαλοὶ

καὶ ὅλ' οἱ γνωστοὶ μας τύποι,

καὶ ἐφέτος πάλι, Φασουλῆ,

κανένας δὲν μᾶς λείπει.

Φ.— Ἀπὸ τῆς Βουλῆς τὰς ἐδρας' σ' τὰς ἐξέδρας τοῦ Φαλήρου,
πάλι, βάρκαι, πάλι, μπάτης, πάλι, φύσημα ξεφύρον,

πάλι βλέπω παιδιὰς,
πάλιν αὔρα Σουδιὰς
τὰς μεμβράνας τῆς ρινὸς
ἐρεθίζει καθενός.

Κύτταξε καὶ τὰ τραπέζια, ποῦ καθίζουνε καὶ τρῶνε,
καὶ σὺ βλέπεις ἀγερώχως κάθε τρώγοντα, Βαρόνε,
καὶ ὀδοντογλυφίδες βγάζεις καὶ τὰ δόντια σου παστιρεύεις,
ἂν καὶ ἀπὸ τὴν πείνα ρέβεις.

Νὰ καὶ οἱ τῆς Καστέλας βράχοι...

ἐκεῖ πέρα πρὸ καιροῦ

δυνατὴ συνήφθη μάχη

ἐμφυλίου τρομεροῦ,

καὶ ἔξ' ἐφόδου τὴν ἐπῆραν οἱ δικοὶ μας οἱ Στρατοὶ
καὶ θαρρεῖς πῶς ἕως τώρα κρότος τουφεκιῶν κροτεῖ.

Νὰ καὶ τὰ ξενοδοχεῖα τοῦ Φαλήρου, κουτενιέ,

τὰ μικρὰ καὶ τὰ μεγάλᾳ,

νὰ καὶ τοῦ Τσελεμεντιέ,

τὸ γνωστὸν Ἀκταῖον καὶ ἄλλα.

Μὰ καὶ ἡ θάλασσα γλαυκὴ

ὅπως ἦταν ξαναμένει

μέσ' στὸ πρῶτο τῆς κανκί

δίχως σ' τὴ στεριά νὰ βγαίη.

Τί περίεργον καὶ τοῦτο, ποῦ σασιίζει κάθε κοῦς,
ὥς καὶ οἱ ρόχθοι τῶν κυμάτων εἶναι σὰν τοὺς περσινούς.

Πῶς θυμόνω, Περικλέτο,

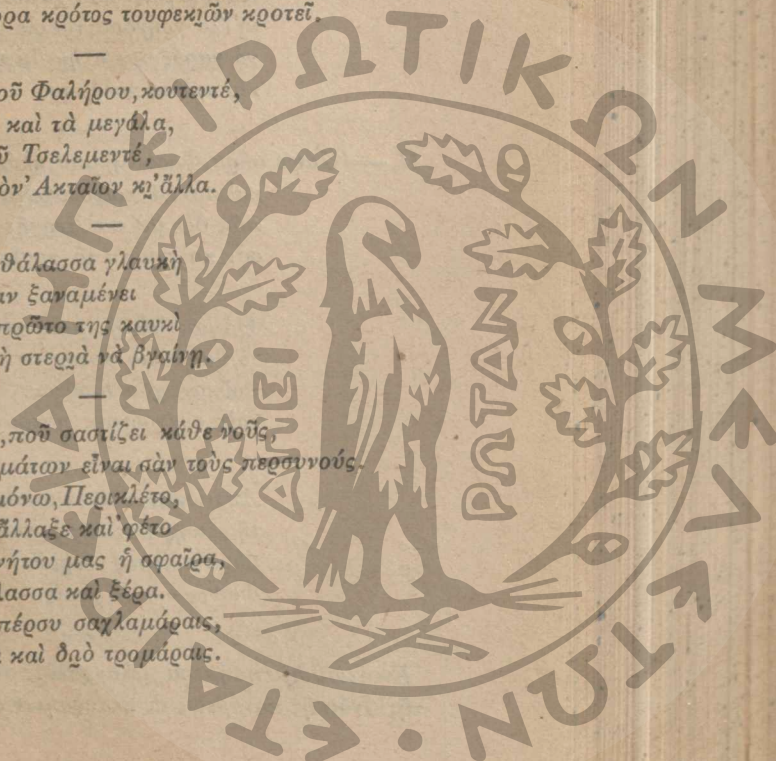
ποῦ δὲν ἄλλαξε καὶ φέτο

τοῦ πλανήτου μας ἡ σφαῖρα,

μήτε θάλασσα καὶ ἕρα.

Σὰν καὶ πέρον σαχλαμάραις,

μὰ χαρὰ καὶ δῆλ' τρομάραις.

Εἰς τὸ Θέατρο μονάχα κάπως ἤλθε, κουρελῆ,
μὰ μικρὰ μεταβολή,
καὶ Κινέζοι καὶ Κινέζαις ἐκ τοῦ κράτους τοῦ θρανίου
ἤλθαν τὸν λαὸν νὰ τέρψουν πτολιέθρου δαιμονίου.

Τοῦ Τοῦ Τὸν τοὺς πατριώτας εὐμενῶς καθεῖς τοὺς κρίνει,
κι' ὅσους εἶναι, Περικλέτο, ξεπεσμένοι Μανδαρίνοι.
Πήγαινε νὰ δῇς κι' ἐκείνη τὴν νταρντάνα τὴν Κολόνα,
ποῦ δὲν εἶδα σὰν καὶ τούτη μπαλαρίνα σὺν αἰῶνα.
Κύτταξέ τὴν... σὰν τὴν Δούγκαν ἐμφανίζεται γυμνή,
καὶ τὴν τέχνη της καθένας καὶ τῆς γάμπαις της ὕμνει.

Πήγαινε μετὰ σπουδῆς
τὴν χορεύτρια νὰ δῇς,
πήγαινε, ξυλέηο σώμα,
ποῦ τῆς γάμπαις τὸν Δανίδων,
τῶν εὐρώστων δεσποινίδων,
δὲν τῆς ἔξασες ἀκόμα.

Νὰ τὰ κλόσκη, νὰ κι' ὁ κῆπος,
κι' ὁ πασίγνωστος ὁ τύπος,
ὁ Δουπέτης, ποῦ σημαίνει,
καὶ θαρρῶ πῶς περιμένει
κάποιον τῆς Ἀγγλίας Στόλο
γὰ νὰ παῖξῃ πάλι ρόλο.

Πάντα, Περικλέτο, στρώνε
τῆς ἀρίδης εὐτυχίας...
ὁ Σεοπιέρος κι' ὁ Παχὺς
'στὸ Ξενοδοχεῖο τρώνε.

Τὴν μουρμούρα σου ν' ἀφήσης...
ἴδια ξαναμέν' ἡ φύσις,
ἴδια μέν' ἡ κοινωνία,
μόνον ἀπ' ἐδῶ κι' ἐκεῖ
πότε πότε μερικοὶ
λένε γὰ τὴν Ρουμανία.

Κάθισε μαζί μου χάμω,
κι' ἔλα γρήγορα, τρελλέ μου,
νὰ χαράξωμ' σὴν ἄμμο
νέα σχέδια πολέμου.

Π.— Κλάψε τώρα, Φασουλῆ μου, κλάψετε, Ρωμηοί, καὶ σεῖς,
καὶ παντοῦ κοινολογεῖται
πῶς δὲν θὰ καλλιεργῆται
σὰν καὶ πρῶτα τὸ χάσις.

Θὰ μᾶς λείψῃ πᾶ κι' αὐτὸ
τὸ θανμάσιο φινί,
ποῦ κανε χάσις οὐκ οὐκ
τοὺς συγχρόνους πατριώτας.

Δησμονεῖτε τοὺς καιροὺς
τῆς ζωῆς μας τῆς χυρῆς...
τώρα στόνους γοερὸς
ἄκουσε γὰ τὸ χάσις.

Ἐνωσιθῶμεν σήμερα μελαγχολίας μέλος,
τῆς Ἰνδικῆς κανάβης ὡς κλαύσομεν τὸ τέλος,

Τῆς Ἰνδικῆς κανάβης ἐθρήνησε τὰ πλοῦτη
καθένας ρήτωρ εὐφραδῆς καὶ γλωσσόκαμπαντος...
κι' ἐμεῖς οἱ δὲν μεθούσαμε καμμιὰ φορὰ μὲ τούτη,
καὶ τότε τὸ Ρωμαῖκο τὸ πέγραψε γὰ κράτος.

Πόσαις φοραῖς μὲ τὸ χάσις δὲν εἶδα περιστεύματα
καὶ στόλους καὶ στρατεύματα.
Πόσαις φοραῖς μὲ τὸ χάσις εὐτυχῶν κοιλάδα
δὲν εἶδα τὴν Ἑλλάδα.

Πόσαις φοραῖς μὲ τὸ χάσις ψευταῖς καὶ παραμύθια
δὲν τὰδα' μπρὸς ἀλήθεια.
Καὶ τώρα τί θὰ γίνωμε
χωρὶς χάσις νὰ πίνωμε;

Ἀνάθεμα τὴν Αἴγυπτο κι' αὐτὴν τὴν Ἑγγύερα...
μὲ τὴν καινούρια σύμβασι μᾶς πῆραν τὸν ἄερα,
καὶ δὲν θὰ βλέπωμε σὰν πρὶν τὸ κράτος τῶν Ἑλλήνων
ἀπὸ τὰς δάφνας τὰς πολλὰς τὴν κεφαλὴν του κλίνον.

Φ.— Ἀνάθεμά της, Περικλῆ, καὶ τοὺς ἀνάθεμά της,
κι' ἂν σήμερα Προϊντοπουργὸς δὲν ἦτον ὁ Κορφάνης,
κι' ὁ Ράλλης ἂν διεύθυνε, ποῦναι παντοῦ φοβέρα
καὶ μοναχὰ μὲ τὴν φωνὴ σου πέρνει τὸν ἄερα,
τὸ κράτος δὲν θὰ τὸ βλέπετε σιωπηλὸν νὰ σκύβῃ
κι' ὁ Κρόμμερ γοῦ δὲν θ' ἄβγαζε μαζὶ μὲ τὸν Κεδίβη.

Τὴν Ἰνδικὴ τὴν κἀναβὶ ποτὲ δὲν θὰ ξεχάσωμε,
καὶ πρὶν ἀκόμη τὸ χάσις γὰ πάντα νὰ τὸ χάσωμε,
ἔλα μὲ τούτο, Περικλῆ, καὶ πάλι νὰ μεθύσωμε,
καὶ σταυροπόδι στοῦ γιγαλοῦ τὴν ἄκρη νὰ καθίσωμε.

Εἰς τὰς ἐκστάσεις τέρψῃσε τῆς Ἰνδικῆς κανάβης
καὶ στρέψε σὲ παρακαλῶ 'στὰς ὄχθας τοῦ Δουνάβητος
νὰ δῇς τοὺς Λαχοβάρηδες, τοὺς Κατακουζηνούς,
καὶ πάντας τοὺς κλεινοὺς
τῶν Βλάχων Ὀσποδάρονες
καὶ ντισεγκὲ γαιδάρονες.

Τὴν κἀναβὶ τὴν Ἰνδικὴν
νυχθημερόν τραγουδα,
καὶ πότε ἐδῶ καὶ πότε ἐκεῖ
πέτα σὰν πεταλοῦδα.

(Μεθοῦν κι' οἱ δύο μὲ χάσις, καθίζουν σταυροπόδι,
καὶ βλέπουν πρὸς τὸ πέλαγος μὲ βλέμματα φρικώδη.)

Φ.— Τί βλέπεις, Περικλέτο μου;..

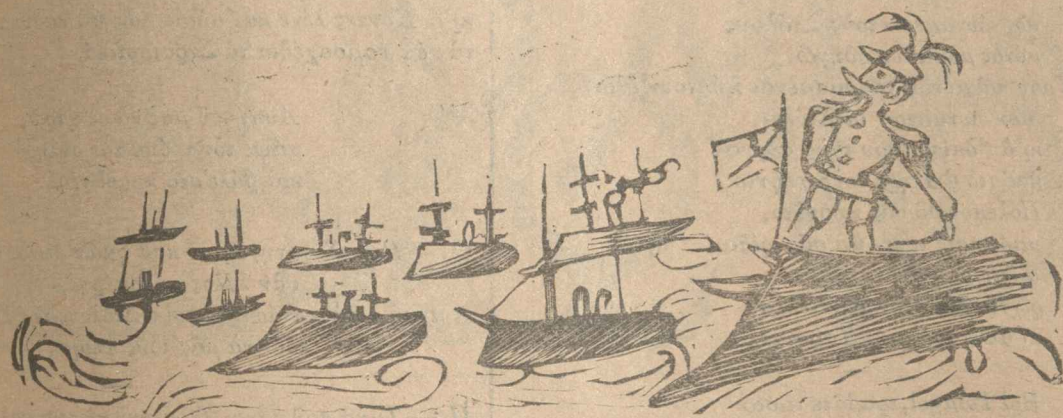
Π.— Μὴ μ' ἐρωτᾷς, βουβάρη.

Φ.— Δὲν σ' ἐρωτῶ, μὰ δὲν μοῦ λές τί βλέπουν τὰ στραβὰ σου.

Π.— Μοῦ φαίνεται, βρε Φασουλῆ,
πῶς ἔρχοντ' ἐδῶ πέρα
στόλοι Δυνάμεων πολλοὶ
κι' ὅλη τραντάζ' ἡ σφαῖρα.

Φ.— Κι' ἐγὼ τοὺς βλέπω... νάτους νά!...

Φ.— Ὁ Λαχοβάρης ἔρχεται, Ρωμιοῦνος Ἀδν-Κιχῶτος.
Ὁ Λαχοβάρης ἔρχεται... τρέμετε, παλληανθρώποι...
θὰ πέσουν ἀνεμόμυλοι καὶ τηλεγράφων στόλοι...

καὶ οἱ καφενέδες ἀδειασαν καὶ τὰ ξενοδοχεῖα.
Μὰ μὲ τοὺς ἐδῶ, μὰ μὲ τοὺς ἐκεῖ,
τὸ Φάληρο σαλεύει,
καὶ κρύος τρέμος καίκει
καὶ φοιτᾷ βασιλεύει.

Π.— Μὰ ποῦ τὸν βλέπεις, παλαβέ;
Φ.— Ἀν τὸν διέκρινες, στραβέ;
Φ.— Δὲν βλέπεις πόσα κουβαλεῖ
βαρετὰ θωρακοφόρα;..
Π.— Καλὰ μοῦ λές, βρε Φασουλῆ,
τὸν διακρίνω τώρα.

Φ.— Ὁ Λαχοβάρης ἔρχεται μὲ δυνατὰ βασιλέα...
δὲν εἶναι παῖξε γέλα.
Φ.— Ὁ Λαχοβάρης ἔρχεται, ποῦχει καὶ σακαράκα,
τὸ σύμπαν καθ' ἡμῶν κινεῖ,
καὶ φαίνεται πῶς θὰ γενῇ
μεγάλον πατατράκα.

Φ.— Ὁ Λαχοβάρης ὁ μπυκοῦς μὲ ξένους στόλους φθάνει
καὶ ἔλκει πῶς ὁ Στρατηγὸς ἀστεῖα δὲν μᾶς κάνει.
Φ.— Ὁ Λαχοβάρης ὁ μπυκοῦς, ποῦ κόσμο καταστρέφει,
πῶς νὰ μᾶς ἔρχεται μὲ Ἀδν-Κιχῶτον κέφι.

Φ.— Ἀντὺς μύθρους καθ' ἡμῶν ὁ Στρατηγὸς βαλέτω...
καὶ τὴν διαθήκην σου, καὶ μὲν Περικλέτο,
καὶ καὶ αὐτὰς ἐκήρυξε σ' Ἀνατολὴ καὶ Δύσει
ἐπιταγῶν πῶς θὰ ληθῇ καὶ θὰ μᾶς βομβαρδίση.

Π.— Μὴ καλὰ, βρε Φασουλῆ...
Φ.— Μεγάλῃ δυναμείᾳ,

Μὰ μὲ τοὺς ἐδῶ, μὰ μὲ τοὺς ἐκεῖ,
τὸ Φάληρο σαλεύει,
καὶ κρύος τρέμος καίκει
καὶ φοιτᾷ βασιλεύει.

Π.— Ἀμαρτωλοὶ, ποῦ φεύγωμεν; ποῦ θὰ σωθῶμεν τώρα;
Ὁ Λαχοβάρης ἔφθασε κι' ἀντίο Λεονώρα.

Λαχοβάρης εἰμ' ἐγὼ
καὶ τὸ σῶμα καὶ τὴν ψυχήν.

Μὰ μὲ τοὺς ἐδῶ, μὰ μὲ τοὺς ἐκεῖ,
τὸ Φάληρο σαλεύει,
καὶ κρύος τρέμος καίκει
καὶ φοιτᾷ βασιλεύει.

Λαχοβάρης εἰμ' ἐγὼ
ποῦ τοὺς Στρατηγούς,
καὶ μὲ τὴν Στρατιάν
τὸν χαρτὸν καὶ τὴν κἀνάβη.

Λαχοβάρης εἰμ' ἐγὼ μὲ κατὰ κράτος σπαλέταις,
καὶ σὰν κόβω τὰ χαρτὰ καὶ τὰ δυνατὰ σπαλέταις.
Ἀδν-Κιχῶτος εἰμ' ἐγὼ, γέννημα φυλῆς γενναίας,
κι' ἔως τώρα, βρε παιδί, τοὺς ἐπὶ τὴν Ἀνατολήν.

Ἐρχομαι νὰ βομβαρδίσω τοὺς Ρωμηοὺς τοὺς ἀσυστόλους,
Λαχοβάρης εἰμ' ἐγὼ.

τῶν Δυνάμεων τοὺς Στόλους
μόνος μου τοὺς ὀδηγῶ.

Σ' ἔνα νεῦμα μου καὶ μόνον τρομασμένοι κύπτουν ὅλοι

τῶν Δυνάμεων οἱ Στόλοι,
κ' ἀπ' ὀπίσω μου τοὺς σέρνω
καὶ σὺ Φάληρο τοὺς φέρνω.
Πόλεμον θὰ σᾶς κηρύξω,
μ' ὀμπαις τῶρα θὰ σᾶς ρίξω,
μ' ἔπιασε μανία, τρέλλα...
ρίχνω μία' στήν Καστέλλα,
κ' ἄλλη μιὰ' στήν Ταραντέλα.

Βρὲ Ρωμηοὶ, τραβᾶτε πίσω
πρὶν χαθῇτ' ἐξ ὀλοκλήρου,
μὰ κ' ἐκείνους θὰ κτυπήσω
τοὺς Κινέζους τοῦ Φαλήρου.

Θὰ γενῇ κακὸ μεγάλο...
δὲν φοβοῦμαι νὰ τὰ βάλω
μόνος μου καὶ μὲ τὴν Κίνα...
μπάμ καὶ τοῦτα, μπάμ κ' ἐκεῖνα.

Μὴν ἀφήσετε ρουθοῦνι,
κανεῖς οἶκος, καμμιὰ χάρις,
τὸ προστάζουν οἱ Ρωμοῦνοι
κ' ὁ νταῆς ὁ Λαχοβάρης.

Δαιμονίστηκα μαζί σας, καὶ τὴν Δεμονίε' πήρα,
τὴν δασκάλα, ποῦναι χήρα.
Μὲ' φορτώθηκε καὶ τοῦτη νὰ τὴν πάρω μὲ τοὺς Στόλους
γὰ νὰ ρίξῃ σὰν Ρωμοῦνα δύο μυδραλιοβόλους.

Σὰν Λαχοβάρης σᾶς κτυπῶ,
γενναῖος' στοὺς ἀγῶνας,
καὶ τῶρα βάζω' σὺ σκοπὸ
τῆς γάμπαις τῆς Κολόνας.

Καὶ μπαλαρίναις θέλετε μέσ' σὺ πολὺ σας χάλι...
μὴ σκάτε μ' ὀμπαις ἄδικα μέσα' στήν ἀμμουδιά...
δὲν ξέρω πῶς μοῦ' κάπνισε καὶ τῶτσουσα καὶ πάλι
κ' ἔχω κρασοκατάνυξι σπονδαία, βρὲ παιδιὰ.

Ὁ Λαχοβάρης ἔφθασε νὰ σᾶς ξεθεμελιώσῃ,
κ' ἔδω μέσ' σὺ Ρωμαῖκο θέλω Ρωμούνους νᾶβρω,
ἂν ὅμως ὁ βομβαρδισμὸς ποθῇτε νὰ τελειώσῃ
τοῦ Θανοπούλου δώστε μοῦ' λίγο χαβιάρι μαῦρο.

Βλαχιά, τοὺς βρόντους ἄκουσε καὶ τοὺς Ρωμηοὺς σὺ χάωρα,
τροπαιοφόρος νικητὴς σὲ μ' ὀμπαις θὰ πηδήσω,
καὶ σεῖς οἱ δύο ξύλινοι χαισοπόται τῶρα
γυρίστε μου τὰ πίσω σας νὰ σᾶς τὰ βομβαρδίσω.

Τὸ ξύλινο ζευγάρι
'μελεῖ' σὺ τὸν Λαχοβάρη.

Φ.—
Λυπήσου μας, μεθύστακα,
μὲ τὸν βαμμένον μύστακα,
κράτησε, μπέκρο, τὸν θυμόν,
καὶ μὴν ἀφρίζῃς καθ' ἡμῶν.

Π.—Βρὲ Στρατηγέ, λυπήσου μας, μὴ ρίξῃς μπάλα κ' ἄλλη,
μὴ θέλῃς' σὺ Ρωμαῖκο νὰ φέρῃς ξαφνικά,

κ' ὁ Κόντιες λένε κατ' αὐτὰς πῶς θὰ καθυποβάλῃ
τὰ νέα νομοσχέδια τὰ Στρατιωτικά.

Λυπήσου μας νὰ σὲ χαρῶ,
πάψε τὸν τρόπο τὸν σκληρό,
καὶ βάλε' σὺ κρασί νερό.

Φ.—Βρὲ Στρατηγέ, ποῦ καθ' ἡμῶν δεινὸς ἐγλωσσά
σὰν λάλος χασομέρης,
ἔτσι πᾶς τὰ κατάφερες τοὺς Στόλους τῆς Βυράτιης
ἔδω νὰ μᾶς τοὺς φέρῃς;

Π.—Τὶ νὰ σοῦ κάνω Στρατηγέ μὲ τοὺς πολλοὺς σπαῖ
ποῦ σύνορα δὲν ἔχομε κ' ἐμεῖς μὲ τοὺς Ρουμάνους,
ἀλλέως τότε θὰ βλεπες σκουπίδι νὰ σὲ κάμω,
μὰ τῶρα σχεδιάζωμε πολέμους μὲς' στήν ἄμμο.

Φ.—'Ανάβαλε τὰ σχέδια τὰ βομβαρδιστικά.

Π.—Περίμενε νὰ μᾶς ἐλθοῦν τὰντιτορπικικά.

Φ.—Πρὸς τὸ παρὸν, βρὲ Στρατηγέ, φυλάκιζε κ' ἐλπίδα
καὶ τὸν θυμό σου μοναχὰ σὲ τοῦτα περιόριζε,

Π.—Γὰ τοῦ φορικοῦ βομβαρδισμοῦ τὸ κάζο σὲ συγγί
κ' ἄκου τὴν δέησιν ἡμῶν καὶ τοῦ Πανελληνίου,
ἀλλοιῶς τὸν Ράλλη γρήγορα θὰ πάω νὰ σοῦ φέρω
γὰ νὰ σὲ διώξῃ μὲ φωναῖς καθὼς τὸν Ποπινίου.

Φ.—Περίμενε νὰ ξεραθῇ πᾶν νοσογόνον ἔλος.

Π.—Περίμενε τοῦλάχιστον καὶ τῆς Βουλῆς τὸ τέλος.

Φ.—Τὰ σχέδια τὰ καθ' ἡμῶν ἀνάβαλε τ' ἀκόμη,
περιορίζου σὰν κ' ἐμᾶς μόνον εἰς ὀμιλίας,
κ' ἐφέτος λὲν ὁ Βασιλεὺς θὰ πάη καὶ σὺ τὴν Ρώμη
γιατὶ κ' ὁ Βίκτωρ, Στρατηγέ, τῆς φιλῆς Ἰταλίας
τῶχει πικρὸ παράπονο πῶς μέσ' ἀπ' τὸ Παλάτι
κανεῖς δὲν' πήγε καὶ σ' αὐτὸν γὰ νὰ τοῦ πῇ σπολλάτι.

Π.—'Ανάβαλε τα, Στρατηγέ, ποῦσαι καὶ πάλι τάπα,

κ' ἐφέτος λὲν ὁ Βασιλεὺς θὰ πάη καὶ σὺ τὸν Πάπα.

Φ.—Φοβοῦ μελλούσας τῶν Ρωμηῶν δυνάμεις καὶ Στρατὶ

Π.—Τὰς σφῶν αὐτῶν, σφίσειν αὐτοῖς, τὰς κατὰ σφῶν αὐτῶν

Φ.—Τοῦλάχιστον' σὺ σπῆτι μοῦ μὴ ρίξῃς καμμιὰ μπαλ

Π.—Καὶ δεῖξε μας παρακαλῶ τὴν χήρα τὴν δασκάλα.

(Ἐτοί παρακαλοῦσαν κ' οἱ δύο μ' ὑποκλίσεις
τὸν τζογαδόρο τοῦ πυρός, τὸν μπέκρο τοῦ αἰθέρου,
πλήν ἀκαμπτος ὁ Στρατηγὸς σὲ τόσας παρακλήσεις
ἐβγήκε καὶ κατέλαβε τὴν Σούδα τοῦ Φαλήρου.)

Καὶ καμπόσατε ποικιλίας,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίας.

Ραββίνος' Ισραὴλ ὁ Μ', τοῦτέστιν ἱστορία,
πῶς τὸν ἐνέπνευσε κ' αὐτὸν ἡ τοῦ Χριστοῦ λατρεία.
'Αμβράσιος ὁ Νικόλαος ὁ συγγραφεὺς αὐτῆς,
ἱεροκῆρυξ εὐγλωττος, μὰ καὶ Καθηγητής.
Καὶ τοῦτο τὸ θερησκευτικὸς πολύτιμον βιβλίον
τῶχει τῆς Ἀναπλάσεως τὸ Βιβλιοπωλεῖον.

Ὁ Μαριδάκης αὐτίον καὶ σήμερα θὰ δώσῃ
δρὸ παραστάσεις τραντακταῖς, κ' ἄς τρέξουν ὅσοι κ' ἔθελαν.